

Arrest

nr. 270 660 van 29 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 9 oktober 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 15 oktober 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 maart 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 8 februari 2021 en op 30 maart 2021.

1.3. Op 27 oktober 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben, en afkomstig te zijn uit de kolonie Ponderosa, gelegen in de gemeente Sonzacate, in het departement Sonsonate. Als student leefde u in de stad San Salvador, maar na uw studies keerde u in 2016 terug naar Sonzacate.

Toen u 10 jaar oud was kreeg u van een leerkracht de opmerking dat u moest dansen met een flosdraad omdat u het foute antwoord had gegeven. In het middelbaar werd u door uw medescholieren serenito genoemd, hetgeen verwijst naar sirenas (zeemeerminnen). Toen u 14 jaar oud was realiseerde u zich dat u zich seksueel aangetrokken voelde tot mannen. U bent tijdens uw leven actief geweest bij allerhande organisaties waaronder de jongerenafdelingen van de politieke partijen GANA en ARENA, en de Club de Leones. Volgens u wist iedereen dat u homoseksueel was. Ook op de universiteit werd er vaak op een pejoratieve manier gesproken over uw seksuele oriëntatie.

In 2016 ging u met vriendinnen naar een LGBT-bar in San Salvador. Nadat u vier cocktails had gedronken begon u zeer sterk te transpireren en opvallend hard te dansen. U denkt dat iemand drugs in uw drank heeft gedaan. Vanwege dit voorval was u niet in staat om enkele dagen later deel te nemen aan uw examen digital marketing. Toen u de situatie uitlegde aan de directeur van de School voor Communicatie aan de universiteit, zei deze dat dat gebeurt als je gay bent. Daarna bent u naar de administratie gegaan, waar u werd gezegd dat u moest wachten tot de start van de volgende module om het examen te kunnen afleggen.

Tijdens uw eerste job in een callcenter werd u door uw baas en collega's la marbela (de koningin) genoemd. U vond dit niet gepast maar lachte er mee omdat dit volgens u niet agressief was bedoeld. U was geslaagd voor alle tests om supervisor te worden in dit callcenter, maar werd dit door uw supervisor tegengehouden omdat hij dacht dat niemand u serieus zou nemen. U werd uiteindelijk ontslagen omdat u vijf dagen afwezig was geweest op uw werk. U stelt dat dit komt omdat uw supervisor uw afwezigheidsattest niet had doorgegeven aan Human Resources. U bent daarop naar het Ministerie van Arbeid gegaan waar u twee opties kreeg: terug gaan werken bij het callcenter, of een uitbetaling ontvangen van 60 percent voor de tijd die u daar had gewerkt. U koos voor de tweede optie.

Op 10 mei 2018 was u onderweg naar een restaurant waar u had afgesproken met uw vrienden toen u door twee individuen in een wagen werd gesleurd, waar een derde individu zat te wachten aan het stuur. U werd geblinddoekt en opgedragen dat u moest zwijgen en uw gsm, portefeuille en betaalkaarten moest afgeven. Ondertussen was de wagen aan het rijden. U werd bedreigd, geslagen, uitgescholden omwille van uw geaardheid en gedwongen tot orale seks. De mannen zeiden ook dat ze u gingen verkrachten en u moest de code van uw betaalkaart geven. Ze zeiden dat ze u zouden vermoorden als u de foute code gaf. Tot drie maal toe vroegen zij de code van uw betaalkaart, maar steeds gaf u de verkeerde code, en werd u geslagen. De chauffeur zei dat hij door homoseksuelen zoals u AIDS had en jullie het verdienen om te sterven. Even later werd u uit de wagen geduwd en zeiden de mannen u nog dat zij u deze keer niet gingen verkrachten of vermoorden, maar dat u vanaf dan voorzichtig moest zijn.

U bent daarop naar het dichtstbijzijnde politiekantoor gestapt waar u de agenten vroeg om u naar uw vriendin Georgina te brengen, die woont in de wijk Cumbres de Cuscatlan, gelegen in Santa Tecla. Hier verbleef u verschillende dagen. Op 18 mei 2018 diende u een klacht in bij de politie. Een maand later ging u eens bij de politie langs om te informeren naar uw klacht.

Op 3 augustus 2019 was u net boodschappen gaan doen in de supermarkt toen iemand u toeriep hoeveel het kostte, hetgeen u negeerde. U werd gevolgd en een straat verder riep men opnieuw hoeveel het kostte, en of het gratis was. U werd op de grond geduwd en één van de mannen begon u te slaan. U heeft uw aanvallers niet gezien, maar kon afleiden dat het twee mannen waren omdat u twee stemmen kon onderscheiden. Er werd u gezegd dat u niet de homo was die hen kon weigeren. Uiteindelijk begon een vrouw te roepen dat ze u moesten los laten. Voor de mannen weg gingen zeiden zij dat u niet mag weigeren wanneer iemand u de volgende keer wil pakken, of anders zou eindigen met verkrachting en moord.

U ging met uw verwondingen naar de dokter en u besloot een week bij uw grootmoeder te blijven om te recupereren. Uw grootmoeder vertelde u twee keer dat er vaak individuen voor haar huis rondhingen, hetgeen jullie niet normaal vonden. U besloot daarop om naar het appartement van uw zus te gaan.

U wilde geen derde keer een gewelddadig incident meemaken en besloot het land te verlaten in de eerste week van september 2019, hetgeen u effectief deed op 8 oktober 2019. U reisde via Costa Rica en Zwitserland naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 15 oktober 2019. Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u opnieuw aangevallen zou worden en dat men u zou verkrachten en vermoorden.

In december 2020 werd uw vriend Fe.(...) met zijn wagen tegengehouden door een aantal individuen die hem vroegen waar u was, waarop Fe.(...) zei dat hij het niet wist. Hij werd daarop beroofd en beschoten. De kogel ging dwars door Fe.(...) zijn torso. Fe.(...) heeft geen klacht neergelegd bij de politie omdat dit volgens hem geen zin heeft; er werd immers geen gevolg gegeven aan uw klacht in 2018.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een bundel kopieën van nieuwsartikelen, een kopie van een rapport van Human Rights Watch, een kopie van een klacht in België, een Salvadoraans medisch attest op uw naam, een Salvadoraans psychologisch attest op uw naam, een medisch attest op naam van Fe.(...), twee foto's van verwondingen, een attest van de sociale zekerheid op naam van Fe.(...), een bundel medische facturen op naam van Fe.(...), en een artikel van El Faro.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart vervolging te vrezen omwille van uw seksuele oriëntatie. Het CGVS trekt uw seksuele oriëntatie niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in El Salvador op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in de Salvadoraanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen leden van de LGBTI-gemeenschap, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken en dat er ernstige tekortkomingen zijn wat betreft adequate beschermingsmechanismen. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, noch wordt in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van leden van de LGBTI-gemeenschap omwille van hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit.

Wat betreft wetten en beleid, overstijgt El Salvador de meeste Centraal-Amerikaanse naties in het erkennen van de rechten van de leden van de LGBTI-gemeenschap. Zo heeft El Salvador verschillende internationale mensenrechtenverdragen ondertekend en is het het enige Centraal-Amerikaanse land dat lid is van de LGBTI Core Group van de Verenigde Naties. Leden van de LGBTI-gemeenschap worden tegen discriminatie beschermd door een arrest van het Hooggerechtshof uit 2009, door het strafwetboek en een ministerieel decreet van 2010. Overigens ging in 2015 de wet tegen haatmisdrijven van kracht. Hoewel er van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen tot nog toe nauwelijks toepassing werd gemaakt, wordt er wel initiatief genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren. Ter zake wordt verwezen naar een rechtszaak van 28 juli 2020 waarbij drie politieagenten tot twintig jaar gevangenisstraf werden veroordeeld omwille van de moord op een transvrouw. Niettegenstaande het misdrijf uiteindelijk niet werd geclassificeerd als haatmisdrijf, in tegenstelling tot wat de openbare aanklager had geformuleerd in zijn eerste aanklacht, betreft het een belangrijk precedent voor de LGBTI-gemeenschap in El Salvador. Voorts blijkt uit de toegevoegde informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI-rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador de Pride Parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTI-gemeenschap in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Het risico om blootgesteld te worden aan geweld en discriminatie zal veelal afhangen van de specifieke context. Ook UNHCR heeft in de Eligibility Guidelines voor El Salvador van maart 2016 als standpunt dat een verzoek moet beoordeeld worden "depending on the particular circumstances of the case". Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Wat betreft de pesterijen die u heeft ervaren op de lagere school, middelbare school, universiteit, en op uw werk in het callcenter dient vooreerst opgemerkt te worden dat deze gebeurtenissen niet meer actueel zijn, en vooral niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden aanzien om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Deze bleven immers steeds gelimiteerd tot verbale pesterijen (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 3, 6). Wat betreft het incident waarbij u denkt gedrogeerd te zijn geweest in een LGBT-bar en waardoor u een examen miste (CGVS, p. 1, 2, 13), dient opgemerkt te worden dat het gaat om een eenmalige gebeurtenis (CGVS 2, p. 3), waarbij u meteen werd geholpen door een vriendin (CGVS 2, p. 3, 13). U kon aan de universiteit studeren en haalde u er bijna uw diploma (CGVS 2, p. 2). Gezien u van de universitaire administratie uw laatste examen alsnog mocht afleggen in de volgende cyclus (CGVS 2, p. 3), heeft u het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat u geen recht had op herkansing uitsluitend vanwege uw seksuele oriëntatie. U bent trouwens gewoon niet komen opdagen voor het examen en beschikte niet over een medisch attest ter staving van uw afwezigheid. Nergens uit uw dossier blijkt dat u een geldige reden hebt opgegeven voor uw afwezigheid tijdens het examen. Wat betreft uw ontslag bij het callcenter wegens een onwettige afwezigheid van vijf dagen heeft u evenmin aangetoond dat er een verband was tussen uw ontslag en uw seksuele geaardheid. Na consulatie bij het Ministerie van Arbeid mocht u bovendien opnieuw aan de slag bij het callcenter, maar u dit heeft u zelf geweigerd (CGVS 2, p. 12). Over de pesterijen doorheen uw educatieve en professionele carrière dient ter volledigheid opgemerkt te worden dat u zelf aangeeft dat deze niet de aanleiding waren voor uw vertrek uit El Salvador (CGVS 1, p. 11, 13). Er dient geconcludeerd te worden dat deze elementen bijgevolg niet kunnen worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Betreffende het door u voorgehouden incident van 10 mei 2018 dient opgemerkt dat uw verklaringen hierover geenszins weten te overtuigen waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst dient opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding maakte van een aanranding (vragenlijst CGVS, punt 3.5). U stelt dat de bendeleden u de code van uw bankkaart vroegen. Gezien zij uitdrukkelijk zeiden dat zij u zouden vermoorden indien u hen de foutieve code zou geven (CGVS 1, p. 11), acht het CGVS het onwaarschijnlijk dat u steeds een foute code heeft gegeven (CGVS 1, p. 20). Ook is het hoogst opmerkelijk dat de mannen tot drie keer toe naar de code van uw betaalkaart hebben gevraagd, maar op geen enkel moment de moeite hebben genomen om effectief te controleren of u hen wel de juiste code had gegeven vooraleer ze u lieten gaan (CGVS 1, p. 20; CGVS 2, p. 13). Er werd u gevraagd of de bendeleden uw bankkaart in een automaat hadden gestoken. U meende van niet en stelde dat de wagen verschillende keren gestopt was maar dat er niemand was uitgestapt. Daarna stelde u echter dat ze de kaart misschien aan iemand anders hadden doorgegeven (CGVS 2, p. 7). Verder dient gewezen te worden op de volgende inconsistentie tussen uw verklaringen op het CGVS en de door u neergelegde documenten. Zo stelt u dat u twee of drie weken na het incident van 10 mei 2018 een nieuwe identiteitskaart bent gaan afhalen omdat deze tijdens het voorval werd ontvreemd (CGVS 2, p. 14). Desalniettemin werd de door u voorgelegde identiteitskaart afgeleverd op 8 november 2017, met een geldigheid tot 21 oktober 2023. Het voorgaande valt geenszins te rijmen met uw eerdere verklaringen over het incident. Verder dient gewezen te worden op het gegeven dat uw aanvallers naar uw weten nooit naar uw huis zijn gekomen (CGVS 1, p. 18), ondanks het feit dat op de Salvadoraanse identiteitskaart (DUI) steeds het adres wordt vermeld (cf. blauwe map). Inzake de aangifte die u deed op 18 mei 2018 naar aanleiding van het incident van 10 mei 2018, dient opgemerkt te worden dat het vreemd is dat u slechts één keer contact opnam met de politie om te vragen hoe het stond met het onderzoek naar uw klacht in juni 2018 (CGVS 1, p. 9), en u daarna plots besloot om de klacht niet meer op te volgen omdat u dit 'tijdverlies' vond, en moest gaan werken (CGVS 2, p. 8).

Met betrekking tot de door u aangehaalde problemen op 3 augustus 2019, dient gesteld te worden dat het zeer merkwaardig is dat u geen beschrijving kunt geven van de aanvallers omdat u hen niet gezien heeft. Zelfs van iemand die plots tegen de grond wordt geduwd kan verwacht worden dat deze toch iets heeft opgemerkt (CGVS 2, p. 14). Daarnaast is het opvallende dat u plots voor de tweede keer in een beperkte tijdsspanne het slachtoffer zou zijn geworden van geweld vanwege uw geaardheid, terwijl u verklaart voor 10 mei 2018 nooit dergelijke problemen te hebben gehad (CGVS 2, p. 5, 6). Uw verklaringen over deze aanval zijn verder vaag gebleven. Verder kan uit uw verklaringen afgeleid worden dat u geen problemen meer heeft gehad na het incident van 3 augustus 2019. Over uw verklaring dat uw grootmoeder u vertelde dat er voor haar huis mannen rondhingen (CGVS 1, p. 12), dient gewezen te worden op uw verklaringen op het CGVS, waarin u duidelijk maakt dat u niet weet of

er wel een directe link bestaat tussen de aanwezigheid van deze personen enerzijds, en de gebeurtenissen van 3 augustus 2019 anderzijds (CGVS 2, p. 9). Verder dient opgemerkt te worden dat de individuen in kwestie geeneens de moeite hebben genomen om bij het huis van uw grootmoeder aan te kloppen of -bellen (CGVS 1, p. 19), wat logischerwijze hun eerste handeling zou zijn indien zijn u wensten op te sporen en vervolgen. Zo specificiert u dat de mannen de eerste keer gewoon voor het huis stonden, en er de tweede keer louter passeerden (CGVS 1, p. 19).

Verder hecht het CGVS geen geloof aan uw verklaring dat uw vriend Fe(...) in december 2020 werd aangevallen door personen die op zoek waren naar u (CGVS 1, p. 21). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het geen steek houdt dat uw vervolgers tussen 3 augustus 2019 en december 2020 niets ondernamen om u op te sporen, om vervolgens Fe(...) met buitensporig geweld te bevragen naar uw verblijfplaats. Indien deze individuen daadwerkelijk naar u op zoek waren is het immers geenszins aannemelijk dat ze 14 maanden zouden wachten vooraleer ze een eerste actie ondernamen om u op het spoor te komen. Dat er een verband zou bestaan tussen uw problemen en de aanval op Fe(...) is dan ook een blote bewering. De door u neerlegde documenten – een medische attest dd. 12 december 2020, twee foto's van een wonde, en certificaten van de sociale zekerheid – kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Deze foto's zijn immers momentopnames die gemakkelijk in scène kunnen worden gezet waardoor de echtheid ervan geenszins van kan worden gegarandeerd. Het medisch attest bevat informatie over de diagnose en bevat, net als de certificaten van de sociale zekerheid, gegevens over de behandeling van Fe(...) zijn wonden. Deze documenten omvatten echter geenszins objectieve gegevens over het motief van de daders die de verwondingen hebben toegebracht.

Uit uw verklaringen kan tenslotte worden afgeleid dat u wel degelijk in staat was om uw geaardheid te beleven in El Salvador. Zo stelt u dat heel wat mensen op de hoogte waren van uw seksuele oriëntatie, waaronder uw hele familie en uw vrienden (CGVS 1, p. 14, 15). Verder verklaart u dat ook iedereen van de universiteit (inclusief de docenten), de leden van de Club van Leones, een ex-parlementslid, en leden van de politieke jongerenverenigingen van GANA en ARENA weet hadden van uw seksuele oriëntatie (CGVS 2, p. 5).

Ter volledigheid moet ook worden gewezen op het feit dat u geen asielaanvraag heeft ingediend in Zwitserland, het eerste Europese land waar u voet aan de grond zette (CGVS 1, p. 6). Hiernaar bevestigd stelt u dat u Frans wilde spreken (CGVS 1, p. 6), hetgeen evengoed mogelijk zou zijn geweest in Zwitserland.

Er dient te worden geconcludeerd dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft kunnen maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart bevatten immers enkel informatie over uw identiteit, die niet in vraag wordt gesteld. De bundel met diverse artikelen omtrent de situatie van de LGBT+ gemeenschap in El Salvador en het rapport van Human Rights Watch (HRW) over criminaliteit in El Salvador bevatten immers alleen algemene informatie die niet direct gelinkt is aan uw individuele problemen (CGVS 1, p. 9). In het artikel van El Faro dat u indiende, waarin u zelf de schuilnaam J(...) kreeg toebedeeld (CGVS 2, p. 15), verklaart u over de aanleiding van uw vlucht slechts vaag dat u meermaals werd aangevallen vanwege uw seksuele oriëntatie, en dat u uw leven wilde redden door te vluchten naar een 'gay friendly' land. De rest van het artikel bevat louter algemene indrukken over personen uit Centraal Amerika die asiel zoeken in Europa. Het feit dat u in Brussel werd bestolen houdt tot slot geen verband met uw verzoek om internationale bescherming. Betreffende het door u voorgelegde Salvadoraans psychologisch attest dd. 23 mei 2018 en het Salvadoraans medisch attest dd. 3 augustus 2019 dient vooreerst opgemerkt dat de in de attesten vermelde oorzaak van uw problemen gebaseerd is op uw eigen verklaringen. Bevreemdend is ook dat er op 23 mei 2018 een aantal psychologische onderzoeken werden verricht maar dat het rapport pas werd opgesteld op 3 januari 2020. Maar, hoe dan ook houden medische problemen op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald (CGVS 1, p. 11, 12, 13, 14).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11,

M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden

voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stavingstukken:

- UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El-Salvador*” (stuk 2);
- het arrest nr. 255 609 d.d. 4 juni 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 3);
- Human Rights Watch “*Every day I live in Fear. Violence and discrimination against LGBT people in El Salvador*” (stuk 4);
- Human Rights Watch “*Deported to Danger*” van 5 februari 2020 (stuk 5);
- GIWPS “*Gang Violence and Armed Conflict: A new perspective on El Salvador*” van November 2018 (stuk 6).

Op 24 februari 2022 laat verzoekende partij aan de Raad een aanvullende nota worden met volgende stukken:

- Human Rights Watch “*No Safe Have for LGBT People in El Salvador*” van 8 januari 2021 (stuk 8);
- Human Rights Watch “*I’m Lucky to Still Be Alive. Violence and Discrimination Against LGBT People in El Salvador*” van 2021 (stuk 9);
- e-mail d.d. 21 februari 2022 naar verzoekers advocaat met een doorgestuurd bericht van Human Rights Watch Nederland (stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate waarin verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De verwijzing naar het proportionaliteitsbeginsel is in deze evenmin dienstig. Het komt het CGVS immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen

48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker voert aan zich op zijn 14 jaar te hebben gerealiseerd dat hij zich seksueel aangetrokken voelde tot mannen. Volgens hem wist iedereen dat hij homoseksueel was. Doorheen de jaren kreeg verzoeker te maken met verbale pesterijen. Hij verklaart op 10 mei 2018 door twee individuen in een wagen te zijn gesleurd, waarbij een derde persoon aan het stuur zat. Verzoeker zou hierbij geblinddoekt zijn en opgedragen dat hij moest zwijgen en zijn gsm, portefeuille en betaalkaart moest afgeven. Hij zou ook bedreigd, geslagen en uitgescholden zijn geworden omwille van zijn geaardheid en gedwongen tot orale seks. Op 18 mei 2018 ging verzoeker hiertoe een klacht indienen bij de politie. Op 3 augustus 2019 werd verzoeker na zijn boodschappen verbaal lastig gevallen en vervolgens door twee aanvallers op de grond geduwd. Uiteindelijk begon een vrouw te roepen en gingen de mannen weg. Omdat verzoeker geen derde keer een gewelddadig incident wilde meemaken besloot hij El Salvador te verlaten. Verzoeker stelt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen opnieuw te worden aangevallen en dat men hem zou verkrachten en vermoorden.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) hoewel verzoekers seksuele oriëntatie niet in twijfel wordt getrokken, kan op basis van de beschikbare informatie niet *a priori* worden aangenomen dat het loutere feit te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in El Salvador op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, verzoeker dient zijn vrees *in concreto* aan te tonen waar hij evenwel niet in slaagt:

(1) wat betreft de pesterijen die hij heeft ervaren op de lagere school, middelbare school, universiteit en zijn werk in het *callcenter* moet vooreerst worden opgemerkt dat deze gebeurtenissen niet meer actueel zijn en vooral niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden aanzien om als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming te worden beschouwd; verzoeker verklaart over de pesterijen zelf dat deze niet de aanleiding waren voor zijn vertrek uit El Salvador,

(2) betreffende het voorgehouden incident van 10 mei 2018 moet worden opgemerkt dat aan zijn verklaringen hierover geen geloof kan worden gehecht, nu (a) verzoeker geen melding heeft gemaakt van het incident op de Dienst Vreemdelingenzaken, (b) het onwaarschijnlijk is dat verzoeker tot driemaal toe de foutieve code van zijn bankkaart zou hebben gegeven aangezien zij uitdrukkelijk zeiden dat ze hem zouden vermoorden indien hij de foute code zou geven, (c) het hoogst opmerkelijk is dat de mannen op geen enkel ogenblik de moeite hebben genomen om effectief te controleren of hij wel de juiste code had gegeven vooraleer ze hem lieten gaan, (d) verzoekers verklaringen over het tijdstip waarop hij een nieuwe identiteitskaart is gaan afhalen omdat deze tijdens dit incident werd ontvreemd niet overeenstemt met de datum vermeld op zijn Salvadoraanse identiteitskaart (DUI), (e) verzoekers aanvallers naar zijn weten nooit naar zijn huis zijn gekomen, ondanks het feit dat op de Salvadoraanse identiteitskaart steeds het adres wordt vermeld, (f) het vreemd is dat verzoeker slechts één keer contact nam met de politie om te vragen hoe het met het onderzoek naar zijn klacht stond en hij daarna plots besloot om de klacht niet meer op te volgen omdat hij dit 'tijdverlies' vond en moest gaan werken,

(3) met betrekking tot de aangehaalde problemen op 3 augustus 2019 moet worden vastgesteld dat het zeer merkwaardig is dat verzoeker geen beschrijving kan geven van de aanvallers omdat hij hen niet heeft gezien, het opvallend is dat hij plots voor de tweede keer op beperkte tijd het slachtoffer zou zijn geworden van geweld omwille van zijn geaardheid terwijl hij verklaart voor 10 mei 2018 nooit dergelijke problemen te hebben gehad, zijn verklaringen over de aanval verder vaag blijven, uit zijn verklaringen blijkt dat hij na 3 augustus 2019 geen problemen meer heeft gehad en verzoeker niet duidelijk maakt of er wel een directe link bestaat tussen de aanwezigheid van personen bij het huis van zijn grootmoeder enerzijds en de gebeurtenissen van 3 augustus 2019 anderzijds en hoe dan ook moet worden vastgesteld dat deze personen nooit de moeite hebben genomen om bij het huis aan te bellen of kloppen,

(4) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat zijn vriend F. in december 2020 werd aangevallen door personen die naar hem op zoek waren nu het geen steek houdt dat zijn vervolgers van 3 augustus 2019 tot december 2020 niets ondernamen om vervolgens F. met buitensporig geweld te bevragen over verzoekers verblijfplaats, dat er een verband zou bestaan tussen de aanval op F. en verzoekers problemen betreft een blote bewering, de foto's die verzoeker voorlegt van F. betreffen een momentopname die gemakkelijk in scène kunnen worden gezet en het medisch

attest bevat geenszins objectieve gegevens over het motief van de daders die de verwondingen hebben aangebracht,

(5) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in staat was om zijn geaardheid te beleven in El Salvador,

(6) verzoeker heeft geen verzoek om internationale bescherming ingediend in Zwitserland,

(7) de overige documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin te kunnen ombuigen,

(ii) verzoeker heeft niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, hij heeft in deze zin geen vrees aangehaald;

(iii) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(v) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.4.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4.4. *In casu* wordt verzoekers homoseksuele geaardheid niet in twijfel getrokken.

Uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', de aan het verzoekschrift gevoegde stukken, in het bijzonder: UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El-Salvador*" (stuk 2); Human Rights Watch "*Every day I live in Fear. Violence and discrimination against LGBT people in El Salvador*" (stuk 4); GIWPS "*Gang Violence and Armed Conflict: A new perspective on El Salvador*" van November 2018 (stuk 6) en de aan de aanvullende nota gevoegde stukken: Human Rights Watch "*No Safe Have for LGBT People in El Salvador*" van 8 januari 2021 (stuk 8); Human Rights Watch "*I'm Lucky to Still Be Alive. Violence and Discrimination Against LGBT People in El Salvador*" van 2021 (stuk 9); e-mail d.d. 21 februari 2022 naar verzoekers advocaat met een doorgestuurd bericht van Human Rights Watch Nederland (stuk 10)) blijkt dat El Salvador, wat betreft wetten en beleid, de meeste Centraal-Amerikaanse naties overstijgt in het erkennen van de rechten van de leden van de LGBTQI-gemeenschap. Zo zijn homoseksuele handelingen niet strafbaar in El Salvador en is er evenmin sprake van gerechtelijke en/of politionele strafvervolgning van leden van de LGBTQI-gemeenschap louter omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. El Salvador heeft verschillende mensenrechtenverdragen ondertekend en is het enige Centraal-Amerikaanse land dat lid is van de LGBTI Core Group van de Verenigde Naties. Wat betreft het recht op non-discriminatie worden leden van de LGBTQI-gemeenschap tegen discriminatie beschermd op grond van een arrest van het

Hooggerechtshof uit 2009, door een aantal bepalingen van het strafwetboek en een ministerieel decreet van 2010, doch deze bescherming kent haar beperkingen. In 2015 werd een wet tegen haatmisdrijven aangenomen waardoor het mogelijk is om haatmisdrijven op basis van genderidentiteit en seksuele geaardheid te vervolgen.

Leden van de LGBTQI-gemeenschap kunnen zich voorts ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Zo blijkt uit de voorliggende informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI-rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador een *pride parade* wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving. In 2018 namen meer dan twaalfduizend mensen deel aan de *Gay Pride* in de hoofdstad van El Salvador en aan de verschillende activiteiten die werden georganiseerd door de Nationale LGBTI-federatie, verschillende overheidsinstanties en buitenlandse consulaten. Verschillende deelnemers aan de *Gay Pride* getuigden, naast de moeilijkheden die ze nog steeds ondervonden in het dagelijkse leven omwille van hun geaardheid, ook van een verbeterde situatie voor LGBTI in El Salvador ten opzichte van vroeger.

Dit neemt niet weg dat er in de Salvadoraanse samenleving in de praktijk nog steeds sprake is van een grote mate van machismo, homofobie, transfobie, discriminatie en geweld tegen LGBTQI-persoon. LGBTQI-persoon worden disproportioneel geraakt worden door het wijdverspreid geweld. Zowel de eigen families, als bendes als politieagenten maken zich schuldig aan geweld tegen seksuele minderheden, waarbij transgenders en in het bijzonder transvrouwen een bijzonder risico op geweld lopen. Dit geweld kan verschillende vormen aannemen zoals moord, foltering, seksueel geweld en afpersing. Er wordt een stijgende trend van geweldsdelicten waargenomen. LGBTQI-persoon in El Salvador blijven verder kwetsbaar voor wijdverspreide discriminatie.

Van de mogelijkheid om haatmisdrijven op basis van genderidentiteit en seksuele geaardheid te vervolgen, werd tot nog toe nauwelijks toepassing gemaakt. Gebrek aan middelen, expertise en training van het openbaar ministerie om haatmisdrijven degelijk te onderzoeken en te vervolgen wordt in de landeninformatie aangehaald als belangrijke redenen voor het niet toepassen van de verzwaarde straffen voor haatmisdrijven. Op 28 juli 2020 werden drie politieagenten tot twintig jaar gevangenisstraf veroordeeld omwille van de moord op een transvrouw. Niettegenstaande het misdrijf uiteindelijk niet werd geclassificeerd als haatmisdrijf, in tegenstelling tot wat de openbare aanklager had geformuleerd in zijn eerste aanklacht, betreft het wel degelijk een belangrijk precedent voor de LGBTQI-gemeenschap in El Salvador daar het een patroon van straffeloosheid doorbreekt (administratief dossier, map 'Landeninformatie', El Faro, "*Camila, the First Transgender Victim to Find Justice in 25 Years*", María Luz Nóchez", 2 oktober 2020).

In de praktijk blijken de inspanningen om leden van de LGBTQI-gemeenschap te beschermen veelal inadequaat. Hoewel er initiatief wordt genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren, stelde de ombudsman voor de verdediging van mensenrechten in een rapport van 2019 vast dat politie en parket falen in het onderzoeken en vervolgen van haatmisdrijven. Verder zouden volgens activisten initiatieven die onder vorige regeringen werden opgestart om LGBTQI-inclusie te promoten, heden niet meer worden uitgevoerd of slechts in minimale vorm, zoals de verschillende sensibiliseringstrainingen voor politieagenten. Zo werd de telefonische hulplijn voor LGBTQI-persoon om hen bij te staan in situaties van haat en discriminatie stopgezet nadat het Secretariaat voor Sociale inclusie werd gesloten. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, besluit de Raad verder dat slachtoffers van homofoob geweld en discriminatie zich weliswaar kunnen wenden tot de Salvadoraanse overheden om bescherming te vragen maar dat er ernstige tekortkomingen zijn wat betreft doeltreffende beschermingsmechanismen en dit gelet op de homofobie, de discriminatie en het geweld waaraan ook de Salvadoraanse overheden zich ten aanzien van LGBTQI-persoon schuldig maken.

Hieruit volgt dat de situatie van seksuele minderheden in El Salvador problematisch kan zijn en dat LGBTQI-persoon er worden geconfronteerd met homofobie, discriminatie en homofoob geweld. Het voorgaande wordt tevens bevestigd in de richtlijnen van UNHCR waarin LGBTQI-persoon worden aangemerkt als personen met een potentieel risicoprofiel (UNHCR, '*Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*', maart 2016, p. 38-39).

Evenwel kan uit de landeninformatie niet blijken dat de discriminatie en het geweld tegen LGBTQI-persoon dermate systematisch en hoog zijn dat elke LGBTQI-persoon in El Salvador louter omwille

van zijn, haar of hun seksuele geaardheid of genderidentiteit vervolging of ernstige schade riskeert. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft dan ook noodzakelijk. Dit volgt ook duidelijk uit de richtlijnen van UNHCR waarin wordt beklemtoond dat LGBTQI-personen, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omwille van het behoren tot een sociale groep (*"Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, or on the basis of other Convention grounds."*, UNHCR, *'Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador'*, maart 2016, p. 38-39; COI Focus, *"El Salvador: Situation Sécuritaire"* van 12 oktober 2020, p. 21-22).

Hoewel het voorgaande de Raad verder doet besluiten dat beschermingsverzoeken van LGBTQI-personen uit El Salvador met grote voorzichtigheid moeten worden beoordeeld daar zij een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade, neemt dit niet weg dat het enkele feit homoseksueel te zijn in El Salvador op zich niet volstaat om *a priori* te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade in hoofde van de betrokkene en dat het risico voor verzoeker aldus *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade omwille van zijn homoseksuele geaardheid moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor LGBTQI-personen in El Salvador en de algemene veiligheidssituatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Daarbij moet, zoals verzoeker ook opmerkt in het verzoekschrift, rekening worden gehouden met de omstandigheid dat hij ook te maken kan krijgen met bendegeweld of politiegeweld bij terugkeer en met het gegeven dat er in El Salvador, ondanks een wettelijk kader, geen garantie is op een daadwerkelijke bescherming hiertegen door de Salvadoraanse overheden.

2.3.4.5. Er kan van verzoeker niet worden verwacht dat hij zijn homoseksuele geaardheid verbergt of zich terughoudend opstelt in de uiting van zijn geaardheid om (verdere) problemen in zijn land van herkomst te vermijden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 76), waarop hij ook lijkt aan te sturen in het verzoekschrift waar hij verwijst naar zijn uiterlijk waarbij hij bepaalde trekken zou hebben die als vrouwelijk kunnen worden bestempeld en naar het feit dat hij naar eigen zeggen 'vrouwelijk' spreekt. Evenwel blijkt uit de lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds niet dat verzoeker zijn seksuele geaardheid in El Salvador verborgen hield maar blijkt eerder dat hij in zekere mate zijn geaardheid openlijk beleefde. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing overwogen als volgt:

"Uit uw verklaringen kan tenslotte worden afgeleid dat u wel degelijk in staat was om uw geaardheid te beleven in El Salvador. Zo stelt u dat heel wat mensen op de hoogte waren van uw seksuele oriëntatie, waaronder uw hele familie en uw vrienden (CGVS 1, p. 14, 15). Verder verklaart u dat ook iedereen van de universiteit (inclusief de docenten), de leden van de Club van Leones, een ex-parlements lid, en leden van de politieke jongerenverenigingen van GANA en ARENA weet hadden van uw seksuele oriëntatie (CGVS 2, p. 5)."

Verzoeker kan worden bijgetreden dat op zich niet wordt betwist dat hij het voorwerp uitmaakte van pesterijen tijdens zijn school- en professionele carrière. Hij vervolgt in het verzoekschrift dat deze discriminatie een daad van vervolging uitmaakt en hij aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer opnieuw slachtoffer zal worden van dergelijke behandelingen.

De Raad benadrukt te dezen dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, dan wel als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert eraan dat daden van vervolging ofwel a) zo ernstig van aard moeten zijn of zo vaak moeten voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM ofwel een samenstel moeten zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Het begrip *"ernstige schade"* in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een zekere

drempel van hardheid. In die zin benadrukt de Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de pesterijen op zich niet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, deze kunnen op zich ook niet worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Verzoeker heeft trouwens zelf verklaard dat de pesterijen niet de aanleiding waren voor zijn vertrek uit El Salvador (adm. dossier, notities CGVS van 8 februari 2021 (hierna: CGVS I), p. 11 en 13).

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op zijn zeven jaar naar een psycholoog ging omdat hij niet goed *“in team kon werken”* en waarbij hij rond de leeftijd van 14 jaar uiteindelijk zijn seksuele oriëntatie kon duiden en in een sessie samen kon bespreken met zijn ouders (administratief dossier, CGVS II, p. 5).

Verzoeker heeft echter naast de pesterijen en discriminatie, ook melding gemaakt van twee geweldincidenten die hem overkomen zijn.

2.3.4.6. Inzake het incident van 10 mei 2018 blijkt het volgende.

Met de commissaris-generaal kan worden vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna de DVZ) geen melding maakte van een aanranding. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart verzoeker over het incident op 10 mei 2018 als volgt: *“Op 10/05/2018 duwde 2 mannen in een witte auto, ze beroofden mij, ze sloegen mij, ze bedreigden mij en hadden wapen bij zich. 1 van hen hield een mee tegen mij. Ze wisten dat ik homo seksueel was. Ze dreigden ermee mij te verkrachten. Uiteindelijk gooiden ze mij uit het voertuig. Ik had enkel mij ondergoed nog aan. Ik ben dan gaan schuilen bij een vriendin en ben in behandeling gegaan bij een psycholoog.”* (administratief dossier, ‘vragenlijst’ DVZ, vraag 3.5.). Op het Commissariaat-generaal verklaart verzoeker dat hij tijdens dit incident werd verplicht tot orale seks, hetgeen hij zou hebben geweigerd en waarop hij minutenlang zou zijn geslagen, hij werd er dan toe gedwongen maar hij heeft gebeten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 8 februari 2021 (hierna: CGVS I), p. 11). In het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij bij de DVZ kort zijn verhaal uiteengezet heeft en dat uit zijn verklaringen bij het CGVS blijkt dat verzoeker geweigerd heeft de gevraagde seksuele handeling te stellen en dat erger is voorkomen. De Raad stelt inderdaad vast dat verzoeker bij het CGVS evenmin heeft gesproken over een aanranding, maar dat hij weigerde in te gaan op de vraag tot orale seks, er dan toe gedwongen werd maar gebeten heeft. Verzoeker heeft inderdaad niet vermeld bij de DVZ dat er werd gevraagd naar bepaalde seksuele handelingen, maar hij heeft daar wel verteld, net zoals bij het CGVS, dat ze ermee dreigden hem te verkrachten en dat hij bijna geen kleren meer aanhad toen hij uit de auto werd gegooid. Het valt daarom niet uit te sluiten dat zijn belagers hem misschien wilden dwingen tot seksuele handelingen. Dit argument van de commissaris-generaal volstaat dus niet om het incident geloofwaardig te bevinden.

Verder merkt de commissaris-generaal op als volgt: *“Verder dient gewezen te worden op de volgende inconsistentie tussen uw verklaringen op het CGVS en de door u neergelegde documenten. Zo stelt u dat u twee of drie weken na het incident van 10 mei 2018 een nieuwe identiteitskaart bent gaan afhalen omdat deze tijdens het voorval werd onttrokken (CGVS 2, p. 14). Desalniettemin werd de door u voorgelegde identiteitskaart afgeleverd op 8 november 2017, met een geldigheid tot 21 oktober 2023. Het voorgaande valt geenszins te rijmen met uw eerdere verklaringen over het incident.”*

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij een nieuwe identiteitskaart heeft aangevraagd in 2017 omdat de geldigheidsdatum van zijn kaart kwam te vervallen en dat deze kaart hem werd ontnomen tijdens het incident op 10 mei 2018. Hij vervolgt dat bij diefstal of verlies een duplicaat van een identiteitskaart kan worden aangevraagd waarbij de gegevens van de verloren kaart worden overgenomen als die kaart nog geldig was. De Raad stelt vast dat deze uitleg strookt met de informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Uit de COI Focus *“El Salvador Le document unique d'identité (DUI)”* van 4 februari 2021 blijkt dat in het geval van verlies of diefstal van de kaart, een nieuwe kaart kan worden aangevraagd. Deze betreft een kopie van de voorgaande en vermeldt dezelfde data van afgifte en verval: *“En cas de perte ou de vol, une nouvelle carte peut être demandée.”*

Elle sera une copie de la précédente et présentera les mêmes dates de délivrance et expiration" p. 4. Het motief dat er een inconsistentie is tussen verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten, vindt dus geen steun in het administratief dossier.

Aangaande verzoekers houding na zijn aangifte wordt het volgende overwogen in de bestreden beslissing: *"Inzake de aangifte die u deed op 18 mei 2018 naar aanleiding van het incident van 10 mei 2018, dient opgemerkt te worden dat het vreemd is dat u slechts één keer contact opnam met de politie om te vragen hoe het stond met het onderzoek naar uw klacht in juni 2018 (CGVS 1, p. 9), en u daarna plots besloot om de klacht niet meer op te volgen omdat u dit 'tijdverlies' vond, en moest gaan werken (CGVS 2, p. 8)."*

Verzoeker beargumenteert in het verzoekschrift dat hij weet dat hij geen bescherming zal krijgen en dat de politie niets zal doen voor hem zodat zijn houding dan ook niet meer dan logisch is. Hij verwijst hierbij nog naar de aan het verzoekschrift gevoegde stukken 3-4 waaruit volgt dat haatmisdrijven niet worden vervolgd en autoriteiten – waaronder politiemensen – vaak zelf plegers zijn van geweld tegen LGBT-personen.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat van de mogelijkheid om haatmisdrijven op basis van genderidentiteit en seksuele geaardheid te vervolgen, nauwelijks toepassing werd gemaakt en dat de inspanningen om de leden van de LGBTIQ-gemeenschap te beschermen veelal inadequaat blijken in de praktijk (*supra* punt 2.3.4.4.). Verzoeker heeft volgens zijn verklaringen zelf het initiatief genomen om een klacht in te dienen bij de autoriteiten naar aanleiding van het incident op 10 mei 2018 en bijgevolg kan worden aangenomen dat hij hiermee wel degelijk voor ogen had om bescherming te verkrijgen, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift lijkt voor te houden. Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat de politie gezegd had dat ze met hem contact gingen opnemen, dat hij dan teruggebeld heeft en dat ze zeiden dat ze het nog aan het onderzoeken waren, dat hij het dan heeft laten gaan omdat ze niets deden en hij oké was. Voor hij naar België kwam is hij dan naar de politie gegaan om te zien of hij dat document kon krijgen en ze zeiden dat er geen klacht was ingediend (CGVS II, p. 8). Verder stelt hij dat hij er zelf naartoe gegaan is om te vragen wat er was gebeurd (met zijn klacht) en ze zeiden dat ze aan het onderzoeken waren. Nadien is hij er niet terug naartoe gegaan want het is tijdverlies en hij moest werken (CGVS II, p. 8).

De Raad wijst erop dat, vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, eerst alle mogelijkheden tot nationale bescherming op redelijke wijze moeten zijn uitgeput. In dit kader moet worden nagegaan of verzoeker, in zijn individuele omstandigheden, toegang heeft tot doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming door de Salvadoraanse overheden, zoals beschreven in artikel 48/5, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De kernvraag hierbij is of verzoeker toegang heeft tot doeltreffende overheidsbescherming. Hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante elementen. In dit kader herinnert de Raad aan wat blijkt uit de objectieve landeninformatie, zoals beschreven in punt 2.3.4.4., met name dat een toegang tot een doeltreffende overheidsbescherming voor LGBT-personen niet altijd voorhanden is maar afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het geval. Verzoeker heeft erop gewezen dat hij is gaan informeren maar dat het antwoord was dat ze er nog mee bezig waren, later stelden ze zelfs dat er geen klacht was ingediend (CGVS II, p. 8 en 9). *In casu* blijkt niet dat de commissaris-generaal de toegang tot effectieve overheidsbescherming voor LGBT-personen in El Salvador zorgvuldig heeft beoordeeld en evenmin blijkt dat hij rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden van verzoeker.

De Raad stelt vast dat, zelfs al is het opmerkelijk dat verzoeker het zou aangedurfd hebben een foutieve code te geven van zijn bankkaart en dat hij niet weet of ze zijn bankkaart in een geldautomaat hebben gestoken, en zelfs al waren zijn aanvallers op de hoogte van het adres van zijn ouders en zijn ze daar niet naartoe gegaan om verzoeker te zoeken, alleszins blijkt dat een aantal motieven op basis waarvan de commissaris-generaal meent dat verzoekers verklaringen een gebrek aan plausibiliteit en coherentie vertonen, in deze stand van zaken niet overeenind blijven.

Uit de documenten die verzoeker heeft voorgelegd, blijkt dat hij psychologische begeleiding kreeg in zijn land van herkomst omwille van het incident van mei 2018 (adm. dossier, stuk 5, map met documenten, stuk 7 en CGVS I, p. 7-8, p. 16).

2.3.4.7. Inzake het incident van 3 augustus 2019 beperkt de commissaris-generaal zich tot de stelling dat het opmerkelijk is dat verzoeker geen beschrijving van de aanvallers kan geven omdat hij hen niet gezien heeft en dat het opvallend is dat verzoeker voor de tweede keer in een korte tijdspanne het slachtoffer zou zijn geweest van geweld omwille van zijn geaardheid.

In het verzoekschrift beargumenteert verzoeker dat hij zich heeft geout en meer op stap ging de laatste jaren, dat het eerste incident plaatsvond in San Salvador waar de kans op een dergelijk incident groter is dan in een landbouwdorp en er in de laatste jaren een stijgende trend is in geweldsdelicten ten aanzien van LGBTI-personen. Uit verzoekers verklaringen (administratief dossier, CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 5), blijkt dat hij reeds voor zijn beweerde problemen in 2018 zijn geaardheid kon beleven en hij geen problemen kende, behalve pesterijen. Ook geeft hij aan van 2006 tot 2016 afwisselend in Santa Tecla (in de stad San Salvador) en Sonsonate te hebben verbleven om vervolgens weer in Sonsonate te wonen tot zijn vertrek uit El Salvador (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10), zodat ook niet kan worden ingezien hoe zijn blote bewering als zouden dergelijke incidenten meer voorkomen in een stad kunnen verklaren waarom hij in 2018 en 2019 plots het slachtoffer zou zijn geworden van geweld omwille van zijn geaardheid. Dit neemt echter niet weg dat dit incident van 3 augustus 2019 niet zomaar opzij kan worden geschoven omdat het opmerkelijk is dat verzoeker twee maal in de tijdspanne van veertien maanden een geweldincident zou meemaken, waar hij dit vroeger nooit meegemaakt had. Ook de loutere opmerking dat hij geen beschrijving kon geven van de aanvallers terwijl dit toch van hem verwacht kan worden, volstaat niet om de geloofwaardigheid van dit incident volledig te ondermijnen. Verzoeker legt in dit verband ook een medisch attest voor (adm. dossier, stuk 5, map met documenten, stuk 6) dat de datum 3 augustus 2019 en 7 augustus 2019 vermeldt en waarin een arts verwondingen attesteert.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de motieven op basis waarvan de commissaris-generaal meent dat verzoekers verklaringen over het incident van 3 augustus 2019 merkwaardig en vaag zijn, in deze stand van zaken niet overleidend blijven. Deze motieven hebben betrekking op de kern van verzoekers vluchtrelaas. Evenwel heeft de Raad niet de nodige informatie, zoals hierboven uiteengezet, om in het kader van een devolutief beroep de vermeende incidenten van 10 mei 2018 en 3 augustus 2019 zelf te evalueren.

2.3.4.8. Naast de vraag of verzoeker in het verleden effectief het slachtoffer was van geweldincidenten omwille van zijn geaardheid, rijst ook de vraag of deze zwaarwichtig genoeg zijn om te spreken van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Er wordt herhaald dat de Raad niet de nodige informatie heeft om in het kader van een devolutief beroep de vermeende incidenten van 10 mei 2018 en 3 augustus 2019 zelf te evalueren.

In voorkomend geval dringt zich dan ook een toekomstgerichte beoordeling op van de vrees voor vervolging wegens verzoekers homoseksuele geaardheid. Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt hieromtrent: *"In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn [2004/83/EG] beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd.* (eigen onderlijning)" (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, pt. 76). Het 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, februari 2019)' van UNHCR stelt (cf. § 45): *"However, the word "fear" refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution."* (eigen vertaling: *"Echter, het woord "vrees" verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen."*)

Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij zijn homoseksualiteit verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van zijn geaardheid om verdere problemen in zijn land van herkomst te vermijden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 76).

In casu blijkt niet dat de commissaris-generaal een voldoende zorgvuldige en toekomstgerichte beoordeling heeft uitgevoerd naar verzoekers vrees voor vervolging in El Salvador.

De commissaris-generaal maakt een beoordeling van de algemene situatie van LGBTI-personen in El Salvador en beperkt zich vervolgens tot de vaststelling dat de geweldincidenten die verzoeker heeft meegemaakt niet geloofwaardig zijn en dat er geen geloof wordt gehecht aan de aanval op verzoekers

vriend F. nadat verzoeker uit El Salvador vertrokken was. Wat betreft de beoordeling van de algemene situatie van LGBTI-persoon in El Salvador, brengt verzoeker middels zijn aanvullende nota informatie bij die er op het eerste gezicht lijkt op te wijzen dat wat betreft het bevorderen van LGBT-rechten en bescherming van LGBT-persoon er geen vooruitgang meer wordt gemaakt in El Salvador en dat er misschien zelfs sprake is van een achteruitgang (Human Rights Watch, *"I'm lucky to still be alive. Violence and discrimination against LGBT people in El Salvador"*, januari 2021, p. 12 e.v.).

De Raad verwijst in deze ook naar een aantal cumulatieve elementen van fysiek en geestelijk geweld die van belang zijn in het beoordelen van verzoekers vrees voor vervolging (zie UNHCR *guidance note on refugee claims relating to sexual orientation and gender identity*, 21 november 2008, p. 7 e.v.), met name de niet betwiste pesterijen waarvan verzoeker het slachtoffer was op school en op het werk (CGVS I, p. 14, CGVS II, p. 3, 6), de psychologische begeleiding in zijn jeugd waarin zijn homoseksualiteit besproken werd (CGVS II, p. 5) en de psychologische begeleiding na het incident van mei 2018 (adm. dossier, stuk 5, map met documenten, stuk 7).

2.3.4.9. Gelet op wat voorafgaat, oordeelt de Raad dat een verder onderzoek naar verzoekers vrees voor vervolging bij terugkeer naar El Salvador omwille van zijn homoseksuele geaardheid zich opdringt. Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek van de hierboven voormelde elementen, kan de Raad in deze stand van zaken verzoekers beschermingsverzoek evenwel niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Rekening houdend met wat voorafgaat alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 oktober 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET